

Tradiční list moderátora FATYMu Vranov nad Dyjí k Svátku Svaté Rodiny 2010 (přečtete při bohoslužbách)

Bratři a sestry,

Opět máme možnost zamyslet se nad Svatou rodinou Josefa, Marie a Ježíše a nechat se povzbudit jejich příkladem. Chceme též prosit o milost, aby i v našich rodinách bylo podobné ovzduší jako v rodině nazaretské. V evangeliu o této rodině slyšíme. Procházela různými těžkostmi a zkouškami. Vidíme však, že vždy obstáli a to proto, že Josef i Panna Maria brali vážně vše, co od nich čekal Bůh. Někdo by řekl: „Oni to měli lehčí – Josef dostával jasné pokyny ve spánku ve snu.“ Ale i když se mnohým z nás anděl ve snu nezjevuje, většinou moc dobře víme, co je podle Božích představ a co naopak proti nim. A tak bych zmínil tři důležité skutečnosti, na které by se v našich rodinách nemělo zapomínat: manželskou věrnost, předávání víry dětem a důsledné rozlišování dobra a zla.

1. V jednu sobotu se konala svatba, na které bylo mnoho dospělých i dětí z celého okolí – ženil se totiž jeden ze zastupitelů obce. Ve středu pak pan farář na tuto událost ve škole v náboženství navázal a vyprávěl dětem o manželství. Během svého výkladu se zeptal: „Děti, všimly jste si při svatbě, co sliboval ženich nevěstě?“ Děti se hluboce zamyslely a jeden chlapec vykřikl: „Já vím! Já vím! Ženich sliboval: **budu ti věrný až po smrti!**“

Protože víme, že v manželství je důležitá věrnost **až do smrti**, lehce se jistě mnohý z nás nad výrokem tohoto malého poplety pousměje. Být věrný až po smrti, to už je pozdě. A ani o to už pak nejde. Vybaví se nám úsloví: *to je mu platné, jak mrtvému kožich*. Věrnost k manželství patří a to do všech důsledků: v myšlenkách, touhách, představách, v řečech a také samozřejmě ve skutcích. To je třeba často připomínat, naplno žít a takto je důležité vést i děti. A pokud někdo už něco v tomto směru pokazil, pak ať se dá rychle na správnou cestu a snaží se s pomocí Boží o nápravu. Dokud žijeme, je možné, abychom se změnili k lepšímu. Ještě není nic ztraceno – i když se čas a promarněné příležitosti k dobrému už nevrátí.

2. Přestože bychom se mohli s chutí zasmát tomu nepovedenému výroku povedeného žáka je dobré z něj vyvodit ještě jeden známý, ale důležitý závěr: **vše má svůj správný čas**. A když jej promeškáme, pak už nám ujel vlak. Tak to platí o manželské věrnosti, ale platí to tak také o všem, v čem nás nikdo jiný nemůže nahradit. Být dobrým manželem, manželkou, tátou, mámou, křesťanem... Platí to i o výchově dětí a o předávání víry. To nepřipomínám proto, abych někoho strašil a on zůstal pouze u beznadějných výčitek svědomí nad tím, co vše promeškal a zanedbal – vždyť Boží milosrdenství je zde pro každého, kdo o ně upřímně stojí. Jde ale především o to, abychom se nenechali ukolébat, že to, co máme zvládnout už nyní, si odložíme až po smrti – to pak už totiž nedohoníme nic. Teď je ještě ten vhodný čas ovlivnit vše, co ještě můžeme... A i když jsme už něco promeškali, pořád je ještě dost možností správně uchopit své příležitosti. Zvláště nepřehlédneme naše závazky vůči mladé generaci.

Byl jsem překvapen tím, jak v naší oblasti vážne nejzákladnější předávání víry. Před vánoce jsem si totiž s otcem Františkem prošel všechny třídy na školách v mých farnostech. Promítl jsem dětem pár fotografií, které připravilo k tomuto účelu brněnské biskupství a povyprávěl jim o okolnostech narození Ježíše. Zvláštní bylo, že některé děti z nižších ročníků tvrdily, že o narození Krista vůbec ještě neslyšely a dokonce ani netušily, proč slavíme vánoce. A to některé z těchto dětí mají i dost „*pobožné*“ babičky... A tak se nabízí otázka proč se o záležitostech víry doma nemluví? Nemají snad děti právo slyšet pravdu, anebo sami jejich blízcí učení víry neberou za tak důležité, aby o něm s dětmi mluvili? Normální je, aby se rodiče doma s dětmi modlili, aby se mluvilo o víře a rodina společně rostla ve vztahu

k Pánu Bohu. Pokud někde rodiče v tomto směru z různých důvodů mlčí a nepředávají dětem víru, pak by to vůbec nemělo být jedno prarodičům a kmotrům.

3. Kdo dobře rozlišuje, dobře učí – tuto starou moudrost nám ještě jako bohoslovcům vždy kladl na srdce jeden zkušený kněz Jan Svatek. A měl pravdu. V dnešní době se často mlží – dobro a pravda se relativizují a zpochybňují a vzájemně zaměňují a zlo a lež se staví do příznivého světla, takže nejeden člověk je tím zmaten. A někteří rádoby dobromyslní a tolerantní jedinci dokonce hlásají, že každý má svou pravdu. Ale existují hranice mezi dobrem a zlem a ty dal Bůh. S těmito hranicemi my lidé nemůžeme libovolně posouvat, na nás je abychom je respektovali. Především k základnímu rozlišení patří, že **Bůh sjednocuje a ďábel rozděljuje**. A kým se chceme nechat vést? Co upevňuje rodinu, to je správné, co je proti rodině – na TO VELKÝ POZOR! To je další rozlišující pohled. A ještě jedním dechem dodejme, že podobným rozlišujícím prvkem je život. Co vede k přijetí života a úctě k životu, to je správné. Když však něco směřuje proti životu, i kdyby to bylo provázeno sebeušlechtilějšími a líbivými zdůvodněními – pryč od toho! Nenechme se zmást. Po ovoci poznáme co je správné a co ne.

Na příkladu Svaté rodiny vidíme, že Bůh své blízké nechrání od těžkostí a zkoušek. Nezametá před nimi pěšinku a nezabývá je utrpení. Ale vidíme také, že svým miláčkům dává sílu, aby za všech okolností obstáli. A tak se nemusíme modlit, aby nás Bůh uchránil těžkostí, ale spíše prosme o milost, abychom je dokázali dobře snášet tak jako svatá rodina, která je nám ve všem vzorem.

P. Marek Dunda, moderátor FATYMu Vranov nad Dyjí